

Prethodno pitanje

Protivi li se člancima 6. i 8. Direktive 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom⁽¹⁾ pravilo nacionalnog prava prema kojem izdavanje odobrenja kojim se omogućuje pravo na boravak u okviru ispitivanja zahtjeva za dozvolu boravka iz zdravstvenih razloga, koji se smatra dopuštenim s obzirom na prethodno navedene kriterije, ima za posljedicu da je državljaninu treće zemlje dopušten boravak, iako privremen i neizvjestan, tijekom ispitivanja tog zahtjeva i prema kojem to izdavanje stoga podrazumijeva prešutno povlačenje odluke o vraćanju koja je ranije donesena u kontekstu postupka azila, s kojim je neusklađena?

⁽¹⁾ Direktiva 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom (SL 2008., L 348, str. 98.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 188.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 4. siječnja 2022. uputio Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Poljska) – M.B., U.B., M.B./X S.A.

(Predmet C-6/22)

(2022/C 158/05)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: M.B., U.B., M.B.

Tuženik: X. S.A.

Prethodna pitanja

1. S obzirom na cilj Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima⁽¹⁾, a to je zaštita potrošača od nepoštenih uvjeta u potrošačkim ugovorima s poslovnim subjektima, je li legitimno tumačenje prema kojem se, kada sud poništi ugovor primjenom pravila iz Direktive, Direktiva prestaje primjenjivati, a time prestaje i zaštita potrošača, te stoga pravila namirenja za potrošača i poslovnog subjekta treba tražiti u odredbama nacionalnog ugovornog prava koje je mjerodavno za namirenje ništavog ugovora?
2. Treba li sud, s obzirom na članke 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ, ako utvrdi da je određena ugovorna odredba nedopuštena, a ugovor se ne može održati na snazi nakon uklanjanja te odredbe, kada stranke ne pristanu na dopunu nastale praznine odredbama u skladu s njihovom voljom i ne postoje dispozitivne odredbe (koje se izravno primjenjuju na ugovor kada ne postoji sporazum stranaka), poništiti ugovor i ograničiti se na volju potrošača koji zahtijeva da sud poništi ugovor ili treba po službenoj dužnosti, čime prekoračuje zahtjeve stranaka, ispitati imovinsku situaciju potrošača kako bi utvrdio izlaže li poništenje ugovora potrošača osobito štetnim posljedicama?
3. Može li se članak 6. Direktive 93/13 tumačiti na način da sud, ako zaključi da bi poništenje ugovora bilo osobito štetno za potrošača, a stranke se unatoč poticanju ne uspiju sporazumjeti u pogledu dopune ugovora, uzimajući u obzir objektivno shvaćeno dobro potrošača, može dopuniti prazninu koja je nastala u ugovoru nakon „uklanjanja” nepoštenih odredbi odredbama nacionalnog prava koje nisu dispozitivne u smislu navedenom u presudi Suda C-260/18, odnosno onima koje se izravno primjenjuju na prazninu u ugovoru, i konkretnim odredbama nacionalnog prava koje se na taj ugovor mogu primijeniti samo odgovarajuće ili po analogiji, a koje odražavaju pravilo koje je na snazi u nacionalnom ugovornom pravu?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993., L 95, str. 29. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)